

Vida literaria olotina

Parlem-ne de la vida literaria i aprenem a donar-li l'importància real que té en el desenrotll de l'Historia dels pobles. Pensem en aquelles lleis sociològiques que consideren la producció literaria, no com un fenomen inconexe de l'ingeni humà, sinó com a un moment del procés evolutiu en la vida de totes les coses. Mirem com la societat obra imperceptiblement damunt el seu poeta, anònim encara, omplint son esperit de sentiments i emocions que subjectivarà amb la força del seu crit, per a tornar-los al poble cristal·litzats en la forma de poema, de tragedia, o d'humil cançó qu'atresora en la seva humilitat tota la grandesa de sentiments del poble que va inspirar-la. Poema o tragedia, novel·la o llegenda, tot té un valor, en el món de les lletres, intrínsec, independentment del poeta creador. Perque les produccions literàries se desglosen dels seus autors com els fills se separen dels pares, adquirint especial substantivitat amb caràcter definit i fisonomia pròpia. I així un personatge representatiu d'una obra esdevé freqüentment quelcom apart de l'obra mateixa d'on sortí, i forma escola, inicia tendència, i pot ser, en fi, la basa fonamental de tota una Literatura.

Donem, a les produccions literàries el valor que tenen en realitat, i aprenem a veure en elles reflectades les nostres passions i les nostres virtuts. Llegim en son procés el procés de la nostra vida, i posem atenció a la labor dels poetes perquè en ella es depura nostra pròpia espiritualitat. No creguem als mestres que volen limitar la vida literaria (fins en la part purament receptiva) als esperits selectes de la societat. No; fugim dels exclusivismes, i afirmem que la literatura és patrimoni comú, perque de la comunitat ha sortit mercès a la transfiguració poètica.

Anem a la literatura popular, la única avui que pot arribar a la comprensió general. Aspirarem a que desaparegui aqueixa fatal escisió en la poesia, barrant les diferències entre la popular i la erudita. Allavors, sota l'imperi de l'art qu'és la vida del progrés i la pau dels pobles, haurem assolit un grau de superior perfecció en l'element estètic.

*
**

Amic lector; podem fer molt; devem fer molt. Olot, que Deu el dotà de les divines formes naturals que son orgull del nostre poble; Olot qu'ha sabut respondre a l'iniciació de la naturalesa produint artistes de fama universal, deuria també mostrar-se en el món de les lletres.

En altres temps i en altres dies veurem apuntar les primeres albors d'una literatura que bé podria ésser el pressentiment d'una futura Escola Olotina. Qui sab si en les escasses manifestacions poètiques d'enguany, bull el germen de la futura generació qu'ha de realitzar l'assoliment de l'Escola Olotina!

Aquest hauria d'ésser el nostre ideal avui per avui. A son servei deuriem posar-hi voluntat i aficions. Hauriem de començar a promoure la vocació a la lectura com a únic medi educatiu imprescindible per a tot intent de producció literaria. En segon lloc la labor poètica amb un sentit de terror, localisan-lo, per a lograr així el caràcter i la fisonomia distintiva. Fer que la poesia olotina brolli de les fonts emotives de les nostres muntanyes, de les nostres costums, de tot allò que és propi de la nostra vida, qu'és un bocí de la nostra ànima. Així sortirà l'Escola Olotina.

Tenint consciència de la pròpia espiritualitat, fins els de fóra ens reconeixerien aquest valor individual propi que 'ns diferenciaria honrosament de les altres escoles de la literatura catalana.

• I ¿no podrien servir en aqueixa empresa els nostres pobres i decadents Jocs Florals?

Potser aquest sigui el tema d'un altre article.

C. BADIA I MALAGRIDA.

NOTES D'ART

CELSE LAGAR.—Lo que em proposo en aquestes notes, és senzillament donar-vos la meua opinió, de les manifestacions de pintura, escultura i les altres arts plàstiques, que tinguin lloc a Barcelona, sens cap mena de perjudici, ni per part del pintor ni de l'escola a que pertaneixi.

Començaré per En Celso Lagar, pintor, fill de Salamanca. En Lagar, que jo vaig conèixer a París, era escultor; ara fa pocs mesos que pinta, i no per aixó deixa de tenir un gran interès tenint en compte que el seu temperament és de pintor en tot el sentit de la paraula, i aquest és sens dubte l'interès més gran de la seva pintura.

Podem incloure-lo dins l'escola dels *Fauves*, de gran nomenada, i d'on surten pintors de valor dins la pintura moderníssima. Per a produir les seves teles se val del volum, del plànol i de l'estructura. El volum és com si diguessim el dibuix: tots els espais que componen una figura i poden ésser limitats per ratlles; els plànols son les diferents formes del volum, que més graficament podríem dir-ne modetat. I les dues coses juntes ens donen l'estructura, o sia, ample, llarg i fons.